braami pärrast tahtis seält ärrapeästa ja Ellusse jätta.

§. 88. Se sündis seddawisi: Jummal olli ennast jo mittokord Abraamile näitnud öige nähtawal wisil (§. 81.); kui nüüd Abraam ükskord istus omma Telgi Ukse ees, kui Pääw pallaw olli, siis ta näggi, kolm Meest temma Kohhal seiswad; ta tundis pea, et üks olli Jehowa, ja teised ollid kaks pühhad Inglid, kes Innimesse Näul siin temma ees seisid. Abraam jooksis sepärrast nende wasto Telgi Ukse jurest ja kummardas Mani Jehowa ette ja ütles: Issand, kui ma nüüd Armo leian so Silma eest, siis ärra minne mitte, pallun ma, omma Sullasest möda. Et sago pissut Wet todud, ja peske ommad Jallad, ja toetage ennast seie Pu alla; ja ma tahhan Leiwa-Pallokest tua, ja kinnitage omma Südda, pärrast woite teie eddasi minna.

§. 89.

§. 89. Jummal olli ni helde, ja ei pannud Abraami immelikkud Palwed mitte pahhaks, waid ütles temmale: Te nenda, kui sa olled räkinud. Nemmad jäid sinna Pu alla, senni kui Abraam ja Sara, temma Naene, neile said Roga walmistanud, ja nemmad söid Abraami nähhes. Seäl jures kulutas Jummal Abraamile ka se römus Sannum, et ta ütles: Ma tahhan töeste jälle sinno jure tulla selsammal Aasta Ajal, ja Sara, so Naesel, peab siis Poeg ollema. Sara kulis sedda Telgi Ukse tagga ja naeris isseenneses, sest Abraam ja Sara ollid mollemad wannad ja ellatand, ja neil ep olnud ühtegi Last weel siitsadik olnud.

§. 90. Se peäle need Mehhed, ehk Jehowa ja need kaks Inglid, tousid seält ülles, ja watasid Sodoma pole; ja Abram läks nendega, neid saatma. Ja Jehowa ütles: Peaksin minna Abraami eest sedda

Eesti Ma Rahwa Kalender 1777, lk. 25